

Això ho has de plorar

He entès, finalment, que l'expressió de la tristesa o l'emoció no ens fa més dèbils, sinó més humans

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Pi1lqDOTWBM>

A casa meva hi havia una cinta de VHS tancada cerimoniosament dins d'una caixa reservada a aquelles pel·lícules enregistrades que no es podien esborrar sota cap concepte i que formaven part de la col·lecció familiar encara que no fossin originals.

Aquesta cinta contenia una versió en català, gravada directament de TV3, de *La força de la tendresa*, amb la Shirley McLaine i la Debra Winger, un drama que explicava la difícil relació entre una mare i una filla amb una malaltia terminal. Just al darrere, hi havia gravat un documental sobre els camps d'extermini nazis. Si l'agonia de la Debra Winger no havia pogut desencallar el dolor, els malvats nazis mai fallaven: la capacitat de destrucció de la pròpia humanitat resultava catàrtica. La meva mare la va anomenar ?la cinta de plorar?. Han passat més de vint anys i tots la seguim recordant així. Si haves de buidar-te, la utilitzaves com qui es pren un ibuprofèn o un paracetamol, els primers anys sota prescripció maternal, ja al final de motu propi, automedicant-te.

Des de ben petita, doncs, vaig viure el plor amb molta naturalitat. No com un símptoma de debilitat, sinó com una catarsi. Com una manera de desfer algun nus que m'estava fent mal de panxa i que no hi havia manera de fer fora. Amb els anys, vaig trobar els meus propis mecanismes. També amb els anys, d'adolescent, plorar es va convertir en un acte íntim. I va ser aleshores quan vaig descobrir aquesta cançó de la Carole King. Perquè a partir d'un determinat moment de la meua vida vaig adonar-me que a vegades el plor, l'expressió orgànica i visible del sentiment era generalment interpretada, a diferència del que m'havien ensenyat, com un símptoma de poc caràcter. I que per ser respectat haves de tenir molt de caràcter i jo, honestament, no en tenia gaire. Era més aviat sensible i qualsevol cosa em feia un nus a la gola. Des de veure néixer un vedell fins a en Gizmo, el petit *mogwai* acomiadant-se d'en Billy a la primera part de *Gremlins*. Podríem dir que dels tretze als vint, plorava gairebé cada dia, per una cosa o una altra. Era, mal que em pesi, una figaflor.

A *Crying in the Rain*, la Carole King plora sota la pluja perquè així les seves llàgrimes passen desapercebudes i ningú la veu. També el seu estat d'ànim es confon amb el dia gris que tots tenim quan hi ha xàfec. I així, plorar es converteix en un acte secret i íntim que jo sempre vaig sospitar que estava motivat per la discreció: si ningú et veia plorar, ningú podia dir que eres dèbil.

Fins que em vaig fer la forta per primera vegada i vaig entendre que més enllà de la discreció operava l'orgull. La voluntat d'amagar costi el que costi que alguna cosa ha estat prou important per ferir-te, perquè tu -ho sap tothom, o això vols creure- ets de ferro colat i res no t'afecta. Però arribes a casa, tanques la porta, busques desesperadament un desencadenador de catarsi en forma de llibre, en forma de poema, en forma de Tercera Gymnopédie de Satie i bocaterrossa al sofà plores sense contenció ni orgull, que als altres els enganyaràs, però tu ja et tens molt vista. I el teu gos també.

He de dir que cada cop ploro menys per coses tristes. És possible que el pas del temps m'estigui refredant o que hagi après a discernir les coses plorables de les que no ho són. Bé, això, i que hi ha coses que ja les he plorat cent vegades amb altres cares i en altres llocs i ja em sento immunitzada.

I tanmateix, la reducció del plor l'ha fet cada cop més públic i menys vergonyant. He entès, finalment, que l'expressió de la tristesa o l'emoció no ens fa més dèbils, sinó més humans. I que les llàgrimes contenen, de manera tangible i matèrica, tot el que en l'emoció és abstracte. I això és tan

bonic que despulla l'acte de plorar de qualsevol connotació negativa.

Jo fa molt de temps que ja no me n'amago.

Foto: Ramón Portellano

Cançó: *Cryin' in the Rain*

Carole King

Disc: * La primera versió de Carole King, i la que jo escolto, és una *demo* de la cançó, que ella va compondre però que va ser enregistrada per primera vegada pels Everly Brothers al single que va dur el mateix nom, l'any 1962.

@mrspremise (<https://twitter.com/mrspremise>)